

казала се подъ стрѣхата и една кловачка съ малки пиленца.



— Когато вашето дѣте е гладно, пищи ли и то като моитѣ пиленца? попитала кловачката

Грозданка.

— То не пищи, а плаче, отговорила тя.

— Плаче! колко смѣшно! Не, моитѣ пиленца никога не плачѣтъ.

И като се засмѣла, кловачката свикала пиленцата си и си отминѣла.

*
* *

— Глупава кокошка! зачулъ се другъ гласъ. Грозданка се поогледала и видѣла една котка съ три хубавички котенца.

— Глупава кокошка! повторила котката. — Наченѣла да се хвали, че пилцитѣ ѝ пищѣтъ. . . . Като че това е голѣма работа. . . . Ето пъкъ че на мене ми много харесва вашето дѣте, макаръ и да знаѣ, че то не може ни да мяука като моитѣ котенца, ни мишки да лови. . . .

— Така сѣщо и азъ много обичамъ коткитѣ, отговорила Грозданка. — А особено много обичамъ малкитѣ котенца. . . .